

عنوان مقاله:

دست یابی به توسعه پایدار از منظر حقوق بین الملل محیط زیست

محل انتشار:

مجله انسان و محیط زیست, دوره 16, شماره 1 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

فرهاد دبیری – استادیار و عضو هیات علمی دانشگاه آزاد اسلامی، گروه حقوق محیط زیست، دانشکده محیط زیست و انرژی، واحد علوم و تحقیقات ، تهران، ایران.

یلدا خلعتبری – دکتری حقوق محیط زیست، گروه حقوق محیط زیست، دانشکده محیط زیست و انرژی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد علوم و تحقیقات، تهران، ایران. (مسوول مکاتبات)

سحر زارعی – دکتری حقوق محیط زیست، گروه حقوق محیط زیست، دانشکده محیط زیست و انرژی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات ، تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

هرچند انسان سالیان متمادی از طبیعت به عنوان ابزار و بستر توسعه استفاده کرده، اما توسعه افسار گسیخته پس از انقلاب صنعتی چنان آثار مخربی بر کره زمین باقی گذاشته که نه تنها انتخاب همان روش ها از سوی کشورهای فقیر برای توسعه به دلیل پایین آمدن ظرفیت های منابع طبیعی ناممکن است بلکه در شرایط امروز، خودخواهانه می نماید. از این رو، چند دهه ای است که «توسعه پایدار» به عنوان یک راه حل ارایه شده است. از سویی، حقوق محیط زیست ابزار مهمی برای نظارت و مدیریت توسعه پایدار است. این حقوق در تعیین خط مشی های حفاظتی محیط زیست و همچنین استفاده معقولانه و پایدار از منابع طبیعی موثر است. بیانیه های استکهلم ۱۹۷۲، روم ۱۹۷۳، ژوهانسبورگ ۲۰۰۲ و ربو + ۲۰ دست یابی به توسعه پایدار را مستلزم حفاظت از محیط زیست عنوان نموده و خواستار جهتگیری حقوق بین الملل محیط زیست در راستای مفهوم توسعه پایدار گردیده است. اما عملاً مشاهده می شود که توسعه پایدار با چالشهایی در سطح جهانی مواجه است که یکی از مهم ترین منابع مورد اتکاء برای مقابله با این خطرات و تنظیم رفتار تابعان حقوق بین الملل محیط زیست در این مقاله تلاش می شود دست یابی به توسعه پایدار با پرداختن به اسناد الزام آور و غیر الزام آور در حوزه حقوق بین الملل محیط زیست، مورد برسی قرار گیرد.

كلمات كليدى:

محيط زيست, توسعه پايدار, حقوق بين الملل محيط زيست

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

https://civilica.com/doc/1872860

